

ALEXANDER J. KENJI

OSOBNÁ ZÁLEŽITOSŤ

Oliver Bellows, bývalý príslušník
elitnej protiteroristickej jednotky, je späť

artis
omnis

OSOBNÁ ZÁLEŽITOST

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom šírenia v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu majiteľa práv.

©Alexander J. Kenji 2022
Cover & Layout Jana Kollárová 2022
Slovak Edition © Artis Omnis 2022
ISBN 978-80-8201-181-7

ALEXANDER J. KENJI

OSOBNÁ ZÁLEŽITOST

Oliver Bellows, bývalý příslušník
elitnej protiteroristickej jednotky, je späť

artis
omnis

Autorská poznámka:

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, organizácie, miesta a udalosti sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú použité iba fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, živými či mŕtvymi, je náhodná.

Venujem všetkým mojim čitateľom a fanúšikom.
Bez vás by táto cesta nemala cieľ.

„Nádej v Rusku umiera prvá.“

Viktor Jerofejev

STREDA

1.

Calella, Španielsko

Bol čas vyraziť. Zhlboka sa nadýchol a vydýchol. Šiltovku si zarazil väčšmi do čela a zažmurkal. Slnečné lúče odrážajúce sa od morskej hladiny ho donútili otočiť hlavu. Len niekoľko metrov od neho sa s lomozom balila štvorica štyridsiatničiek. Jedna z nich zdvihla osušku a trepotala ňou vo vzduchu, aby ju zbavila piesku. O pár sekúnd ho mal skoro všetok v očiach.

Odvrátil tvár.

„Koukej, čo děláš.“

„Jů, promiňte,“ ospravedlňovala sa tmavovláska v celých plavkách s divným cyklámenovým vzorom.

Ach, Češky. Ako inak, pomyslel si Oliver Bellows a poloslepý mávol rukou na znamenie, že je to v poriadku.

„Jo, vidíš. Možná bys ho teď mohla někam pozvat. Víš, jako že se omlouváš,“ navrhla kamarátka.

„Jseš blbá. Nevidíš to tělo? Ten si v baru narazí nákou dvacítku.“

„Co ty víš. Možná by ocenil kus ženský. Takový, co už něco zná.“

Oliver sa ich snažil nepočúvať. Keď pred hodinou dorazil na pláž, bola ešte plná. Zhodil uterák, ktorý mal prevesený cez plece. Dal si dolu šiltovku, slnečné okuliare a tričko. Všetko zroloval a položil na žabky. Pohľadom prebehol ľudí okolo. Nikto výrazne nevytrčal, a tak ich pustil z hlavy. Prišiel si zaplávať. Cestou k vode si rozcvičoval svaly. Fúkal slabý vietor. Vlny mali ledva tridsať centimetrov. Nepredlžoval to. Nasadil si plavecké okuliare a vošiel do vody. Vyhol sa akejsi nádejnej influencerke

hore bez, ktorá si selfie tyčou robila fotky, čo jej zaplatia tento pobyt.

Začal pozvoľne. Nešiel ďaleko, ale aj tak bol jediný, kto nese-del v kajaku. Plával zarovno s pobrežím približne trištvrté hodi-ny. Neponáhľal sa. Regeneroval. Keď mal pocit, že stačí, obrátil to smerom k brehu.

Cítil sa skvele. Mohol sa rovno osušiť a zamieriť na izbu, ale slnko príjemne hrialo. Lahol si na uterák a započúval sa do zvuku príboja. Zavrel oči. Na desať minút. Potom ho zobudili hluč-né české turistky. Keď si uvedomil, že ich nedokáže odfiltrovať, rozhodol sa to zabalíť.

Značnú časť tela mal zalepenú od piesku, takže chvíľu trva-lo, kým ho zo seba oprášil. Jeho pozornosti neušlo, že Česky na neho lačne hladia. Mal tridsať a udržiaval sa vo vynikajúcej fyzickej kondícii. Žiadny sypač, no vyrysované tehličky mu zá-videlo mnoho chlapov. Momentálne bol na vrchole síl, takže k dosiahnutiu takejto figúry nepotreboval drieť ako mulica. Základ nazbieral pred desiatimi rokmi. Teraz mu stačila pra-videlnosť.

Pozbieral si veci a vykročil.

„Jdi. Tak to skus.“

„Sama si to skus.“

„Hele, sorry. Holla. Do you speak?“ zahatala mu cestu blon-dínka s rozčuchanými mokrými vlasmi. Väčšinu tváre zaberali veľké okuliare, cez ktoré jej nevidel do očí. Bola drobná a štíh-la. No pokožka už stratila pevnosť. Podľa odtieňa odhadoval, že večer spotrebuje veľkú dávku krému po opaľovaní a bolesť zmierni ešte väčšou dávkou alkoholu.

„We... Si mysleli, že možná... You go on bar with us? Memfis disco? Tonight?“

Oliver sa usmial.

„Sorry, ladies. Not tonight,“ odpovedal a kývol im na rozlúčku.

Z hlavy ich pustil už po troch sekundách. So žabkami v ru-kách prešiel k sprche a umyl si nohy. Obul sa, ale kým sa dostal na spevnený chodník vedúci k podchodu, bol znovu od piesku.

Prešiel popod koľajnice a zahol doprava na úzky chodník popri trati. Cestou do apartmánu sa zastavil v malom podniku, ktorý obľubovali hlavne miestni. Ceny tam boli nízke a jedlo autentické. Obsluha ho už poznala, pretože tam za posledných sedemdesiatdva hodín strávil skoro dve noci a jedol aspoň päťkrát. Navyše tam bol takmer jediný turista. Zobral žemle obložené šunkou Jamón Serrano z bieleho prasaťa a syrom Manchego. K tomu olivy a zeleninový šalát. Nemal so sebou peniaze, ale na prepitnom tam nechal už toľko, že manažér nemal problém počkať, kým večer znovu príde.

S plnými rukami prešiel necelých dvesto metrov k bielej trojposchodovej budove.

Zamrežovanú bránu si otvoril jedným z dvoch kľúčov, ktoré mal na gumičke na zápästí. Keď vošiel dnu, znovu za sebou zamkol podľa želania majiteľa. Niektorých návštevníkov to obťažovalo, ale on v tom problém nevidel. Čím viac súkromia, tým lepšie.

Starému výfahu sa radšej vyhol a na vrchné poschodie vyšliapal po schodisku. Odomkol druhým kľúčom a dvere zavrel na západku. V apartmáne bolo ticho. Vyzul sa a urobil tri kroky do obývačky spojenej s kuchyňou. Televízor bol vypnutý a gauč prázdny. Na terase tiež nikto nesedel. Položil jedlo na stôl a šiel sa osprchovať.

O päť minút si bol na deväťdesiatdeväť percent istý, že na sebe nemá ani zrnko piesku. Omotal si okolo bedier čistý uterák a prepláchol ten, ktorý mal na pláži. Potom očistil žabky. Všetko zanesol na veľký balkón, ktorý sa tiahol po celej šírke apartmánu. Nazrel do spálne. Na posteli ležala jeho spoludovolenkárka.

Prešiel k ťažkému bielemu závesu a odtiahol ho. Ozvalo sa nesúhlasné zahmkanie. Otvoril balkón a pustil dovnútra čerstvý morský vánok.

„Čo blbneš?“ ozvala sa Eva a zakryla si tvár vankúšom.

„Doniesol som jedlo,“ odvetil.

„Koľko je hodín?“

„Dost' na to, aby si konečne vyliezla z postele. O chvíľu zapadne slnko.“

„Nech zapadne,“ zašomrala a prevalila sa na druhý bok. Väčšinu prikrývky mala zrolovanú medzi nohami a on mal skvelý výhľad na jej holý chrbát a zadok. Okamžite po nej zatúžil. Zhodil zo seba uterák a priľahol si k nej. Zahniezdila sa, ale jeho dotykom odolávala len chvíľu. Milovali sa vášnivo, tak ako to majú novopečené páry vo zvyku.

Keď o hodinu vyšla zo sprchy, čakal ju prestretý stôl na balkóne. V televízore hralo VH-1. To najlepšie z deväťdesiatych rokov. Radiohead.

„Nechceš sa obliecť?“ opýtal sa Oliver, keď ju zbadal len v osuške.

„Toto je praktickejšie. Môžeš to zo mňa rýchlejšie strhnúť,“ zaškerila sa.

Uznanlivo pokýval hlavou. Sám mal len krátke voľné nohavice. Tričko bolo v tomto počasí zbytočné.

Pustili sa do jedla.

„Voda bola skvelá. Mala by si to more konečne skúsiť.“

„Je to krásne, ale neviem... Keď vidím tú obrovskú plochu, mám strach do nej čo i len vkročiť.“

Oliver sa odmlčal. Rozprával sa o jej stave s psychiatrom, ale jednoznačnú odpoveď nedostal. Ubehli už skoro dva mesiace od traumatickej udalosti v malej slovenskej obci, ktoré ju priviedli na pokraj smrti. Následkom bola amnézia. Mozog sa s udalosťami vyrovnával po svojom, ale Evka si nepamätala nič. Len podvedomie sa občas ozvalo a komplikovalo situáciu.

„Prepáč. Viem, že si ma chcel zobrať do hôr. Lenže mne sa nechcelo tráviť voľno na bicykloch. Chcela som sa len tak povalovať. Všetci sa vychvalujú, že boli v lete pri mori... Prepáč. Je to moja chyba. Ty za to nemôžeš,“ chlácholila ho, keď videla jeho utrápený výraz. „Chcela som si aj ja užiť dovolenku na pláži.“

„A možno sa na ňu aj dostaneš,“ poznamenal Oliver a znelo to ako výčitka.

„Možno.“

Dala si do úst kus syra a olivu. Pozrela na plechovku.

„Nebolo tam ešte nejaké prosecco?“

„Možno by si s tým alkoholom mala trochu brzdiť.“

Prevrátila oči.

„Áno, oci.“

Povzdychol si. Začínal mať pocit, že celý tento výlet bola chyba. Jej otec skoro vyskočil z kože, keď sa o ňom dozvedel. Matka hovorila niečo o tom, že je ešte skoro. A sestra, tá ho rovno poslala do pekla. *Nedopadne to tak, ako si myslíš. Vyspíte sa spolu. Asi viackrát. Eva bude každú noc v bare. Celý deň prespí. Do troch dní sa pohádate a ja sa o ňu budem musieť starať ďalšie tri mesiace, lebo z toho bude v depresii.* Oliver si uvedomil, že nebola tak ďaleko od pravdy.

Vstal a bez toho, aby sa na ňu pozrel, zamieril do kuchyne. Na stole ležal mobil. Na displeji svietila ikonka správ. Odblokoval obrazovku a zistil, že je to automatická správa z jeho hlasovej schránky. Používal veľa mobilov a veľa čísel. Niektoré jednorazovo, niektoré dlhšie, ale platil si box na odkazy, kde sa číslo nemenilo. Zriaďovateľom bola schránková firma s neznámym majiteľom. Odkaz si mohol vypočuť kdekoľvek na svete. Stačilo naťukať správny kód.

Ozval sa počítačom generovaný hlas.

Máte jeden nový odkaz. Odkaz bol prijatý o...

Oliver stlačil gombík, aby preskočil zbytočné reči. Chvíľu nebolo počuť nič. Preložil si telefón k druhému uchu a prešiel do chodby. Rozoznal čulý ruch ulice. Autá trúbili a niekto kričal.

„Rabín...“ nasledovalo nezrozumiteľné chrčanie. Zdalo sa, že muž na druhej strane telefónnej linky sa nedokáže nadýchnuť. Oliver zvýšil hlasitosť na maximum a zapchal si druhé ucho.

„... to zastaví. Never... budeš počuť. Ide o...“

Prížmuril oči. Nemusel rozumieť zmyslu viet, aby spoznal hlas.

„... ako bola prípra... Nejdeme v tom. Sú v tom...“

Bol to Roger Dunn, vyznamenaniami ovenčený kapitán 1. deťatovaného oddielu D, špeciálnych síl armády Spojených štá-

tov amerických. Široká verejnosť ho vďaka filmom a seriálom poznala pod názvom Delta Force, ale zainteresovaní ho volali Combat Applications Group alebo The Unit.

Oliver počul niekoho vykriknúť. Ak dobre rozumel, tak po nemecky. Potom niečo ruplo a nastalo ticho.

Koniec odkazu. Ak si ho želáte vypočuť opäť, stlačte jednotku. Pre informácie o volajúcom stlačte dvoj...

Oliver stlačil jednotku. Tentoraz to prepol na reproduktor. Na druhýkrát si bol istý, že v okolí znela nemčina. Nejaký ženský hlas sa pýtal, čo sa deje, a niekto kričal na okolostojacich. Autá trúbili.

Keď sa odkaz skončil, prešiel Oliver do menu v telefóne a prihlásil sa do účtu. Aplikácia zobrazovala telefónne číslo, z ktorého hovor prišiel, aj miesto, z ktorého bol uskutočnený. Zürich. Švajčiarsko.

Telefón položil na stôl v kuchyni a prešiel do spálne. Zo skrine vytiahol športovú tašku a z bočného vrečka vylovil iný mobil. Zložil ochranný kryt a vybral z neho novú SIM kartu. Vložil ju do predchádzajúceho telefónu, odomkol a naťukal číslo. Zhlboka sa nadýchol a stlačil zelenú ikonku. Ozval sa vyzváňací tón.

Oliver si vybavil zamyslenú tvár Rogera Dunna. Bol to skvelý veliteľ. Spoznali sa, keď Dunn šéfoval elitnej jednotke patriacej pod Riaditeľstvo operácií CIA. Odkrútili si spolu operácie v Haiti a následne v Rusku. Neskôr sa pripletli do prevratu na Slovensku, o ktorý sa pokúsili pohrobkovia Slovenského štátu a Tretej ríše. Tam si to ich Jednotka duchov neprijemne odniesla. Prišli o dvoch skúsených chlapov. Kapitán to vtedy tiež schyťal a mal veľké šťastie, že prežil. No aj keď disponoval neuveriteľnou fyzickou a psychickou odolnosťou, k práci v teréne sa už nevrátil. Ešte počas rekonvalescencie dostal niekoľko ponúk zo súkromného sektora. Plánovanie operácií v rôznych súkromných bezpečnostných spoločnostiach. O prácu sa báť nemusel.

Oliver sa znepokojene pozrel na mobil. Na druhej strane sa nikto neozýval. Nechcel posielat správu, potreboval počuť kapitánov hlas.

Znovu si ho vybavil. Tichý, hlbavý typ. Žiadne vymetanie barov sa v jeho prípade nekonalo. Miesto toho čítal knihy gréckych a rímskych filozofov a písal o nich eseje. Voľné chvíle trávil na rôznych vysokoškolských fórach, kde týchto učencov preberala školská mládež.

Skutočný tichý profesionál.

Oliver si uvedomil, že pítanie v telefóne stíchlo. Žiadny tón, aby mohol zanechať odkaz. Na displeji bežal čas hovoru. Spojenie bolo nadviazané. Znovu si priložil telefón k uchu a zamračil sa. Človek na druhej strane striehol rovnako ako on. Vedel, že je niečo zle.

„Haló? Počujeme sa?“ opýtal sa v angličtine.

Človek na druhej strane akoby chvíľu váhal. Potom si odkašľal a po anglicky s nemeckým prízvukom oznámil: „Počujeme.“

„S kým hovorím?“ uisťoval sa Oliver.

„A s kým hovorím ja?“

„To vás nemusí zaujímať,“ odbil ho Oliver naoko rozhorčene.

„Ale zaujíma ma to. Tu je poručík Kofel. Kriminálna polícia Zürich. Práve ste sa stali súčasťou vyšetrovania.“

Oliver spozornel. Mal obrovské nutkanie ukončiť spojenie, ale miesto toho sa presunul k notebooku na kuchynskom stole a zapol ho.

„Akého vyšetrovania? O čo tu ide?“

„Pýtať sa teraz budem ja. Ešte raz. S kým hovorím?“

„Som Alex Taffin a pracujem pre Wall Street Journal.“

„Pán Taffin,“ zopakoval policajt a bolo zrejmé, že si meno zapisuje. „Ten Wall Street, to je nejaká banka?“

„Nie, to sú noviny.“

„Aha, novinár,“ povzdychol si policajt. „Prečo voláte na toto číslo?“

„Do toho vás nič.“

„Zopakujem to. Ste súčasťou vyšetrovania.“

„Vyšetrovania čoho?“

Policajt sa odmlčal.

„Vyšetrujem zločin,“ prehovoril po chvíli.

„Aké prekvapivé,“ zašomral Oliver. „Týka sa majiteľa telefónu, na ktorý volám?“

„Poviete mi jeho meno?“ opýtal sa policajt.

„A vy ho neviete?“

„Pýtať sa budem ja. Inak si vás nechám predvolať.“

„Môžete to skúsiť, ale nebude vám to nič platné. Podľa zákona nemusím zverejňovať identitu svojich zdrojov,“ odrapotal Oliver, ktorý pri svojej práci využíval niekoľko krycích legiend z rôznych oblastí spoločnosti.

„Takže, ten muž. Bol to váš zdroj?“

„Na to nebudem odpovedať.“

Oliver si otvoril prehliadač a zadal kľúčové slová: Zürich, zločin, dnes. Lenže väčšina odkazov sa vzťahovala na štatistiky.

„V prípade terorizmu to neplatí. Môžeme požiadať FBI a tí...“

„Terorizmu?“ vyletel Oliver.

„Prekvapuje vás to?“

Oliver vymenil kľúčové slovo zločin za teroristický útok a počkal si na nové vyhľadávanie. Väčšinu správ obstaral bulvár.

„Čo sa stalo? Je muž, ktorého telefón ste zdvihli, v poriadku?“

„Lutujem, ale k priebehu vyšetrovania sa vyjadrí naše tlačové oddelenie.“

„Ozvem sa vám,“ ukončil hovor Oliver a z telefónu vybral SIM kartu. Zlomil ju a hodil do sáčku, ktorý mal už pripravený. Keď bude odchádzať, vysype ho do koša o tri ulice ďalej.

Pustil sa do čítania krátkych správ.

Titulky hlásali:

Útok nervovým plynom v centre Zürichu!

Teroristický útok v Zürichu!

V Zürichu útočili teroristi!

V žiadnej zo správ sa neuvádzal počet obetí ani ich mená. Vedeli iba to, že desiatka ľudí je v kritickom stave a oblasť uzavreli. Ani polícia, ani doktori sa k situácii zatiaľ nevyjadrili. Tlačovka sa očakávala večer. Vláda útok ihneď odsúdila. Niektorí politici spustili tirádu o utečencoch a islamských teroristoch.

„Oliver!“

Odtrhol oči z obrazovky a pozrel k balkónovým dverám. Eva tam stála a pridržala si uterák na prsiach, aby jej nespadol.

„Čo sa deje?“ opýtala sa.

„Prepáč, ale dovolenka sa skončila.“

2.

KÁBUL, AFGANISTAN

„Takto to ďalej nejde, Azoom,“ prerušila niekoľkominútový monológ Cathy a obrátila sa na tlmočníka.

Jawad sa zamračil, ale preložil.

„Ty sa mi pokúšaš nahovoriť, že tento Muktar Ghani je človek, ktorý pre Taliban vyrába IED, lenže...“ stíchla a pozrela na Jawada. Ten mal z bezpečnostných dôvodov na hlave kuklu a na nej ešte šiltovku, aby mu Azoom nevidel do očí. Nebolo tajomstvom, čo robí Taliban s ľuďmi, ktorí pracujú pre Američanov. Na rozdiel od civilizovanejších národov alebo profesionálov do toho zaťahovali aj rodiny.

Jawad opäť preložil.

Vychudnutý Afganec, ktorý sedel oproti nim na hrubom koberci, sa pomrvil.

„... lenže ja viem, že ten chlap nevyrába ani hovno. On len nakupuje súčiastky pre elektronické rozbušky v Pakistane,“ ozrejmla mu Cathy. Mohla sa s Azoomom rozprávať aj priamo, pretože daríjčinu ovládala plynulo, ale nechcela sa pripraviť o výhodu. Musela sa krotiť, aby si počkala na Jawadov preklad a neprezradila svoju znalosť jazyka. Až potom mohla reagovať.

„Vraj máme zlé informácie,“ preložil.

„Povedz mu, že ak mi zaklame ešte raz, tak sme skončili.“

Jawad vypleštil oči. S touto ženou robil od jej príchodu do krajiny pred troma mesiacmi a stále si na jej štýl práce nezvykol. Stretol už mnoho ráznych Američanov, no ona často pôsobila ako arogantná suka. Kritizovala zavedený spôsob prá-

ce. Netrvalo dlho a zmenila zaužívanú prax. V priebehu mesiaca ukončila spoluprácu so siedmimi informátormi, pretože si informácie jednoducho vymýšľali. Tiež sa postarala o to, aby vyhodili dvoch tlmočníkov, lebo pri tlmočení menili obsah výpovedí alebo donášali Talibanu. Prekopala celý systém získavania informácií. Jawad túto prácu potreboval. Robil ju už skoro pätnásť rokov a vedel, že keď sa Američania z Afganistanu stiahnu, neprežije už ani jediný deň. Nastane vyrovnávanie účtov. V dobrej nálade ho držal sľub občianstva a malý dom v Kalifornii, nemusel byť ani na pláži. Chcel len žiť, kde mu nebude každý deň hroziť výbuch smetného koša na ulici.

Preložil vyhrážku, aj keď vedel, k čomu to povedie. Beztak to bolo s miestnymi ťažké, keď zistili, že ich kontakt bude žena. Niektorí to rovno zabalili, iní zostali, pretože túžba po peniazoch bola silnejšia. Rýchlo sa však roznieslo, že v Kábule je nová Železná štetka.

„Asi sme sa nerozumeli dobre. Nehovoril som, že Muktar Ghani osobne vyrába IED pre Taliban, ale že je súčasťou siete, ktorá zháňa súčiastky.“

Cathy sa v duchu usmiala.

Ty si mi ale predajná kurva.

Počkala si na preklad a prikývla.

„Azoom, ak má naša spolupráca pokračovať, potrebujem informácie. Nie niečo, čo sa dozviem večer pri nákupe na tržnici. Rozumieme si?“

Preklad.

Prikývnutie, ale v očiach ostražitosť.

„Vravel si, že poznáš ľudí zo siete Mukgara Ghaniho.“

Preklad.

Prikývnutie a záujem.

„Budem potrebovať dôkaz. Máš mobil s fotoaparátom?“

Preklad.

Prikývnutie a znovu ostražitosť.

„Do týždňa mi zoženieš fotky zo skladu, kde sa nakupuje elektronika. Adresy skladov, kde sa pripravuje na odber. To je

minimum. Ak chceš, aby sme v našej spolupráci pokračovali, tak prehovor svojho bratranca, ktorý jazdí pre Abu-Zara, aby získal adresu, kde sa montuje finálny produkt. A nech to všetko nafotí.“

Počkala si na preklad a sledovala prekvapenie v Azoomových očiach. Pri zmienke o priekupníkovi Abu-Zarovi sa zamračil. Pár sekúnd na ňu pozeral. Potom vstal a rozkričal sa.

„Nebudem tu sedieť a počúvať vyhrážky od nejakej ženskej! Toto je urážka!“

Napriahol sa, aby po nej hodil oriešky, ale zastavil sa, keď si uvedomil, že naňho mieria dve karabíny v rukách veteránov špeciálnych jednotiek, ktorí pracovali pre CIA ako súčasť Ground Branch, paramilitantnej zložky agentúry.

„Priveďte mi niekoho, kto to tu vedie! S touto štetkou sa odmietam baviť! Kde je Mike, ktorý tu bol predtým?“

Cathy sa pomaly postavila a usmiala sa.

„Mike je preč, Azoom. Už sa nevráti. Takže, ak chceš ešte nejaké peniaze z vreciek amerických daňových poplatníkov, zožeň mi, čo potrebujem. Inak oslovím priamo tvojho bratranca. Vyjde ma to lacnejšie,“ odpovedala v darí.

Azoom otvoril ústa a vyvalil na ňu oči. Neveriacky pozrel najprv na Jawada, potom na Cathy a nakoniec na dve hlavne mieriace na jeho hlavu.

„Practe mi ho z očí,“ oznámila mužom z Ground Branch a otočila sa na odchod.

Azoom zo seba nedokázal dostať jediné slovo.

„Je to dobrý nápad?“ opýtal sa jej Jawad, keď osameli.

„Čo?“

„Takéto urážky. Ak to takto pôjde ďalej, za pol roka tu nebude nikto, kto by mal chuť s nami pracovať.“

„Ale veď tu nejde o chuť s nami pracovať. Ten chlap ma neznáša, rovnako ako neznáša polovicu svojej ulice. Jediné, o čo mu ide, sú prachy. Nebol si to ty, kto mi povedal, že lojalita Afganca sa nedá kúpiť, ale dá sa prenajať? Tak to teraz robíme.“

Prenajímame si lojalitu. Akurát, že potrebujem ľudí, ktorí pre mňa niečo urobia. A Azoom sa ozve. Zvykol si na peniaze. Najskôr slúbi bratrancovi časť peňazí a zabezpečí nám fotky. Radšej sa priprav na vyjednávanie o novej cene za jeho informácie. To bude otrava.“

Skontrolovali miestnosť a prenechali ju upratovačke. Tá sa postará o nedojedené misky s jedlom, ktoré nesmeli chýbať na žiadnom stretnutí.

Jawad zamieril do jedálne, zatiaľ čo Cathy sa pobrala do podzemia, kam ich afganský spolupracovník nesmel. Priložila palec a natukala vstupný kód. Pancierové dvere sa otvorili. Vo vnútri vládol čulý ruch. Hlúčky zamestnancov o niečom diskutovali alebo sa prekrikovali cez celú miestnosť. Okolo sa prehnal šéf stanice.

„Čo sa deje, Larry?“

„Nieкто sa pokúsil zabiť prezidenta,“ zvolal Larry Bond. Ani sa neobzrel a pokračoval vo svojej ceste.

„To kedy?“

„Pred pár minútami,“ odpovedal miesto neho Josh Chen, ktorý do Afganistanu prišiel ako súčasť špeciálneho úderného tímu CIA.

„Vieme kto?“

„Auto naložené výbušninami, ale odpálili to priskoro. Prvé auto v kolóne sa rozplynulo, ale on išiel tentoraz až v treťom. Iba ho to lízlo.“

Cathy prešla k voľnému stolu a prihlásila sa do systému. Po správnosti by mala sprísať správu zo stretnutia s Azoomom, ale nedokázala sa sústrediť. Prechádzala články o neúspešnom atentáte, až sa dostala k úplne inej informácii z Európy.

Možný útok nervovo-paralytickou látkou v Zürichu. Federálna spravodajská služba bola v informovaní výnimočne ústretová, pretože aj ona potrebovala pomoc s identifikáciou útočnej látky, totožnosťou a motívom útočníkov. Najdôležitejšie bolo zistiť, či ide o prvý útok z možnej série, alebo to bola jednorazová záležitosť. Všetci sa modlili, aby išlo o to druhé.

Preletela zoznam mien obetí.

„Ale do riti,“ zašomrala.

3.

CALELLA, ŠPANIELSKO

„Tak si choď sám. Ja mám ešte tri dni dovolenku,“ zaľala sa Eva, hneď ako jej oznámil, že sa má zbaliť.

„Nemôžem ťa tu nechať samu,“ namietal.

„Si myslíš, že som neschopná? Že som nesvojprávne dievko, čo nedokáže trafiť ani na vlak do Barcelony? Veď stanica je dvesto metrov odtiaľto,“ rozčuľovala sa.

Oliver vedel, že akákoľvek odpoveď by len vystupňovala napätie, a tak len mlčky ťukal do klávesnice notebooku.

„Rozprávam sa s tebou!“ skríkla a rukou sa mu pokúsila zaklapnúť laptop. Vďaka jeho pohotovej reakcii sa to podarilo len sčasti.

„Eva!“ zručol.

V očiach mala bojovný výraz. Chcela sa hádať. Vypustiť paru. Dostať zo seba tú bezmocnosť. Hnevala sa, pretože si nedokázala spomenúť, čo sa v ten deň v Píle stalo. Vedel to len Oliver, ale ten mlčal. Tri vety, ktoré prezradil, nemohli obsiahnuť tých dvanásť hodín. Nemohli obsiahnuť jej únos, väznenie a klinickú smrť. Snažila sa zistiť viac, ale uvedomila si, že ostatní, čo by k tomu mohli niečo dodať, sú mŕtvi. Myslela si, že na tejto dovolenke s Oliverom nájde odpovede. Teraz to vyzeralo, že nie. Cítila sa podvedená. Sklamaná.

Tvár sa jej skrivila a oči zaplavili slzy. Nevedela to zastaviť. Otočila sa a prešla k otvoreným balkónovým dverám.

Oliver sa zhlboka nadýchol a vstal od notebooku.

„Evička, no tak. To bude dobré.“

Objal ju.

Mykla plecami, akoby sa ho chcela striasť, ale on ju nepustil.